

Părăsit de Dumnezeu – Autor necunoscut

La începutul Psalmului 22 întâlnim o expresie de o gravitate zguduitoare și de o importanță fără egal. Este vorba de întrebarea: „Dumnezeul meu! Dumnezeul meu! Pentru ce m-ai părăsit?”.

Cine a fost Cel care I-a adresat această întrebare lui Dumnezeu? Era Fiul lui Dumnezeu, care era deja în sânul Tatălui înainte de întemeierea lumii, subiectul desfătării infinite a lui Dumnezeu; Creatorul și Susținătorul universului, Dumnezeu peste toate, laudat în veci; în același timp, Omul fără pată, sfânt, desăvârșit, care nu păcătuse niciodată și nici nu putea păcătui, pentru că nu cunoștea păcatul; un Om adevărat, născut dintr-o femeie, făcut ca noi în toate, cu o singură excepție: păcatul. Nici o înșelăciune nu s-a găsit vreodată în gura Lui. De la ieslea din Betleem până la crucea de pe Golgota, viața Lui a fost în armonie desăvârșită cu voia lui Dumnezeu. El a trăit doar pentru a-L glorifica pe Dumnezeu. Toate cuvintele și faptele Sale, de fapt, toate privirile și activitățile Sale erau pline de o mireasmă plăcută pentru Dumnezeu și Îi înviorau inima. Cerurile s-au deschis mereu peste El, iar vocea Tatălui a dat mărturie despre El: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” [Matei 3.17; 17.5].

Astfel, această Persoană minunată a fost cea care I-a adresat odată lui Dumnezeu aceste cuvinte cutremurătoare. Involuntar, inima se întreabă: Este într-adevăr adevărat că o astfel de Persoană a fost abandonată de Dumnezeu? Chiar Și-a ascuns Dumnezeu fața de singurul Om fără păcat și desăvârșit care a pășit vreodată pe acest pământ păcătos? Și-a închis urechea la strigătul Celui care a trăit doar pentru a face voia Sa și a glorifica Numele Său? Da, oricât de minunat și de incredibil ar părea, Dumnezeu a făcut aceasta. Același Dumnezeu, care nu-Și ia ochii de la cel neprihănit, a cărui ureche este mereu deschisă la rugămintea celui nevoiaș, a cărui mână este mereu întinsă pentru a-i ajuta pe cei slabi și neajutorați - același Dumnezeu Și-a întors fața când Fiul Său a strigat către El și nu a răspuns la rugămintea Lui.

Aici ne confruntăm cu un fapt de o semnificație profundă și tainică. Cine ar putea să-l înțeleagă? Cine ar putea să-i măsoare profunzimea? Nu putem decât să intuim puțin gravitatea sa teribilă. El conține, ca să spunem așa, miezul, esența Evangheliei și constituie baza întregului creștinism adevărat. Cu cât ne cufundăm mai mult în gloria Celui care a rostit această întrebare, cu cât reflectăm mai mult la cine și ce a fost El, atât în Sine, cât și pentru Dumnezeu, cu atât mai mult ne dăm seama de profunzimea nepuizabilă a acestei întrebări. Și mai mult: cu cât ne gândim mai mult la Dumnezeul căruia I-a fost adresată întrebarea, cu cât cunoaștem mai bine caracterul și acțiunile Sale, cu atât mai mult vom înțelege și valoarea și puterea răspunsului.

Atunci de ce L-a părăsit Dumnezeu pe Preaiubitul Său? Ah, cititorule, știi tu de ce? Cunoști tu semnificația sa pentru tine personal? Poți spune, din adâncul inimii tale: „Știu de ce Dumnezeu L-a părăsit pe Domnul. A fost pentru că El a luat locul meu, pentru că a stat în locul meu și a luat asupra Sa toată vina mea, da, pentru că a fost făcut păcat pentru mine. Toate de care mă făceam vinovat au fost puse asupra Lui, iar Dumnezeu a tratat cu mine în Persoana înlocuitorului meu”?

Spune-mi, dragă cititorule, te-a învățat Duhul Sfânt aceste lucruri? Le-ai acceptat cu credință simplă, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu? Dacă da, atunci o pace de nezdruncinat este partea ta, o pace care nu mai poate fi tulburată de nicio putere ostilă. Pe de altă parte, însă, niciun suflet nu poate cunoaște și nu se poate bucura de această pace cu Dumnezeu dacă nu știe că Dumnezeu Însuși a rezolvat pe cruce întreaga problemă a păcatului și a păcatelor. Dumnezeu a știut ce era necesar și El a rezolvat aceasta. Dumnezeu și păcatul s-au întâlnit la cruce. Acolo problema a fost

tratată în mod divin și rezolvată o dată pentru totdeauna. Păcatul a fost judecat și înlăturat. Valurile și tumulturile mâniei divine s-au revărsat peste Purtătorul păcatului; El S-a scufundat în țărâna morții. Păcatul a fost tratat conform cerințelor de neînduplecat ale naturii și ale tronului lui Dumnezeu, iar acum Cel care a fost făcut păcat pentru noi și judecat în locul nostru se află la dreapta maiestății lui Dumnezeu, încununat cu onoare și glorie. Simplul fapt că El se află acolo și coroana care Îi împodobește capul sunt dovada că păcatul a fost înlăturat pentru totdeauna.

Dar în răspunsul la întrebarea „de ce?” a Domnului părăsit pe cruce, există și ceva extrem de plăcut. Este acesta: dragostea demnă de adorare a lui Dumnezeu pentru noi, păcătoșii sărmani. Această dragoste L-a împins nu numai să-L dea pe Fiul Său din sânul Său, ci și să-L zdrobească pe Golgota. „DOMNULUI I-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinței”. (Isaia 53:10) De ce? Pentru că nu exista o altă cale de scăpare pentru noi. Ori chinul veșnic, viermele care nu moare și focul care nu se stinge, era partea noastră, ori Înlocuitorul nostru trebuia să golească paharul mâniei lui Dumnezeu împotriva păcatului. Dumnezeu să fie laudat în veci! Ultimul s-a întâmplat, astfel că locul pe care îl ocupă acum Hristos este locul tuturor celor care cred în El din toată inima lor.

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 49 (1901)